



Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

LXXXII. Ecclesiastica auctoritas in designandis publicarum precationum
formulis, & in eisdem indicendis asseritur. 23. Martii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

futuris temporibus, presentes Literas, & in eis contenta quæcumque, ubi, & quando opus fuerit, & quoties pro parte Protopapæ, & Cleri dictæ Ecclesiæ pro tempore pariter existentis fuerint requisiti, si opus fuerit, solemniter publicentur, & Protopapæ, ac Clero prædictis in præmissis efficacis defensionis præsidio assistentes, faciant auctoritate nostra Apostolica Protopapam, & Clerum hujusmodi præmissorum omnium, & singulorum commodo, effectu, & jure pacifice frui, & gaudere, non permittentem Protopapam, & Clerum hujusmodi desuper à quocumque quomodolibet indebite molestari; contraditores quoslibet, & rebelles per censuras, & penas Ecclesiasticas, aliaque opportuna juris, & facti remedia, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis.

Contrariis derogat.

§. 6. Non obstantibus Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon dictæ Ecclesiæ, & Nationis Græcorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permanens, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 18. Mart. 1743.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Martii MDCCXLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

D. Card. Passioneus.

LXXXII.

Ecclesiastica Auctoritas in designandis publicarum precationum formulis, & in eisdem indicendis, asseritur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Ad Ecclesiam pertinet publicarum precum formulas statuerè, easque indicere.

QUEMADMODUM preces ad Deum pro Principibus effundere, valde consentaneum est, ita convenit, ut precum ipsarum formulæ sint ex illis, quas Ecclesiæ usû recepit; maximè verò si ejusmodi preces in celebratione Missarum adhibendæ sint. Præterea ad Ecclesiasticam auctoritatem unicè spectat preces illas statuere atque indicere; cum nulli sæculari Potestati fas sit decernere, præceptoque mandare, ut publicæ preces fiant, sive ad persolvendas Deo gratias pro beneficio aliquo accepto, sive ad illius opem in gravi aliqua necessitate implorandam.

Ecclesiæ pro Principibus orari jubet.

§. 1. Divus Paulus in prima ad Timotheum cap. 2., ut Vos bene nostis, ita loquitur: *Obsecro igitur primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus, pro Regibus, & omnibus qui in sublimitate sunt.* Quod si expedit hoc loco praxim ostendere, qua primæva Ecclesiæ utebatur in orationibus, & precibus ad Deum pro Principibus offerendis, eam satis patefacere poterunt Sancti Dionysii Episcopi Alexandrini ad Præsidentem Amilianam epistola, Tertullianus in lib. ad Scapulam, & in Apologetico, Sanctus Cyprianus in epistola ad Demetrianum, Origenes in respons. ad

Gelsum, & Athanagoras in sua Legatione ad Imperatores pro Christianis.

§. 2. Multùm quidem inter se conveniunt credendi, & orandi ratio. Proinde in celebratissimis epistola S. Cœlestini ad Gallias Episcopos additionibus cap. 11. legitur: *Obsecrationum quoque Sacerdotalium Sacramenta respiciamus . . . ut legem credendi lex statuat supplicandi.* Atque hinc oritur, in publicis supplicationibus formulas ab Ecclesiæ præscriptas esse adhibendas; præsertim si res agatur de orationibus, quæ recitari debeant in Missa, ut dictum est. Idcirco etiam à Sacro Concilio Tridentino cavetur, ne preces in Missarum celebratione adhibeantur, præter eas quæ ab Ecclesiæ probata, & frequenti, ac laudabili usu receptæ fuerint. Quamobrem in Missali Romano pro omni ferè necessitate existunt præ quidem, ac religiosæ orationes, è vetustis, ac venerabilibus Sacramentariis opportunè de promptæ.

Eadem, ut credendi normam, sic & orandi rationem præscribit.

§. 3. Neque verò putamus nimium progredi, immo inter æquos auctoritatis nostræ limites Nos certè consistere credimus, cum asserimus, ad Ecclesiasticam quidem, non autem ad sæcularem Potestatem pertinere, de Ecclesiasticis, ac spiritualibus rebus disponere. Magnus ille Osus Episcopus Cordubensis apud Sanctum Athanasium in Epistola ad solitarium vitam agentes, Ecclesiasticâ sanè libertate, ad Constantium Imperatorem hæc scripsit: *Ne te misceas Ecclesiasticis rebus, neque nobis in hoc genere præcipe; sed potius ea a nobis disce. Tibi Deus Imperium commisit: nobis, quæ sunt Ecclesiæ, concedidit. . . . Cave, ne quæ sunt Ecclesiæ ad te trahens, magno crimini obnoxius fias. Scriptum est: Quæ sunt Cæsaris, Cæsari; & quæ sunt Dei, Deo.*

Nullum jus potestati laicæ in spiritualia.

§. 4. Ad viciniora autem tempora, & ad rem, quæ epistola huic nostræ occasione dedit, propius accedentes, dicimus, à laicorum ipsorum tribunali abrogata fuisse atque rescissa sæcularis alicujus Magistratus decreta, quibus publicæ pro Principibus preces indictæ fuerant, quòd ejusmodi decreta nullius auctoritatis, aut roboris esse per se innotesceret. Et non multis ab hinc annis Sacra Concilii Congregatio, Prædecessoribus nostris annuentibus, publicè abrogavit irritumque fecit sæcularis Potestatis Edictum, quo illa, ob partam à Principe victoriam, indixerat pro gratiarum actione *Te Deum laudamus*, etiam si protestationem inseruisset de præjudicio Ecclesiastico juri non inferendo, quòd nimirum factò protestatio ipsa adversaretur.

Præcepta Magistratum de publicis habendis precibus, aliàs revocata, & abrogata.

§. 5. Ut igitur æquitatis jure, rectoque ordine omnino procedatur, monemus Vos atque hortamur, ut tum Vos, tum alii operâ vestrâ, Deum sedulò rogent pro incolumitate, ac felicitate vestrorum Principum, quemadmodum & Nos pro Principibus Catholicis quotidie facimus. Æquo libentique animo accipite, quod Potestates sæculares a Vobis petant, ut pro se publicæ preces fiant; atque operam date, ut Ecclesiæ formulæ in illis usurpentur, neque novæ, aut inusitatae orationes in Missa recitentur.

Monentur Episcopi, ut pro Principibus, juxta Ecclesiæ Ritum, orari jubeant.

§. 6. Sin autem, quod Nobis persuadere non possumus, laicalis aliqua Potestas, usu, vel consuetudine aliquâ, (quæ abusus revera dici debet), præsumat auctoritatem vestram in hoc minimè agnoscere, sed jure suo directè velit publicas preces indicere, immo & penam parere renuentibus statuere audeat; loquimur & Vos, quemadmodum Osus ad Imperatorem locutus est. Rationes adducite, quas, qui errant, fortasse ignorant. Palam ipsis facite, hanc nullatenus esse rationem exorandi Deum, atque id, quod cupiunt, consequendi: ad Vos confugere eos debere, cum Vos ii sitis, qui licet ex hominibus assumpti, tamen eis pro hominibus constituti in iis, quæ sunt ad Deum, ut ad Hebræos Apostolus loquitur: nec, præter Vos, posse

Sed Laicæ potestati id ipsum forte imperanti non assentiantur.

aliquem

aliquem opus hujusmodi suscipere, & hunc sumere sibi honorem; sed qui vocatur à Deo tamquam Aaron.

§. 7. Quod si dictis non acquiescant, neque a Vobis opportunum judicetur in eos ita procedere, ut Ecclesiastica Disciplina jura exigent; Vobis strictè mandamus, ut Nos quamprimum certiores de iis faciatis, opportunis quoque transmissis ad manus nostras documentis; cum Nos parati simus ea omnia facere, quæ clarissimi Prædecessores nostri in ejusmodi occasionibus facere consueverunt. Nolumus enim, ad Supremum Dei Tribunal vocati, de neglectis Sanctuarii juribus judicari. Interea Vos Paterno amore complectimur, Vobisque Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die XXIII. Martii MDCCCLIII. Pontificatus Nostri Anno Tertio.

Dat. die 23.
Mart. 1743.

LXXXIII.

De die natali Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli per totam Octavam Romæ solemniter celebrando.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Dei consilium in statuendo Romæ per BB. Apostolos Ecclesiæ Principatu.

ADMIRABILIS Sapientia Dei sublimitas, cujus provida dispositione mundana Regna constituuntur, ut Ecclesiæ Fidelium, quæ Divino comitata adjutorio peregrinatur in Terris, vel amplificandæ, vel exercendæ, vel custodiendæ, alternantibus miro ordine vicibus, inserviant, voluntariam humani Generis cæcitate, & proclivem in deteriora nequitiam secretiori consilio, & altiori pietate commiserans, cum, adveniente temporum plenitudine, sedentibus in tenebris, & ambulantibus in umbra mortis Evangelica Fidei lucem effundere decrevisset, Romanum præparavit Imperium, ut promptiores ad omnes Populos prædicationis veritatis haberet accessus, quos unius Civitatis dominatio sociaret. Imbuendi autem Evangelio Mundi partibus, accepta per Spiritum Sanctum omnium locutione linguarum, duodecim Apostolis distributis, Beatissimus Petrus Princeps Apostolici Ordinis ad Arcem Romani destinatur Imperii, ut ea capta, & in obsequium Fidei subjugata, facilius universus Orbis humilitati Crucis superba colla submitteret. Ad hanc postea Coapostolus ejus Paulus, aliis peragratis provinciis, adveniens, labore, & meritis illi confociatus est, ut Roma tantorum Apostolorum edocta Magisterio, quæ superstitionis studio profanos omnium gentium cultus, atque errores receperat, veritatis amore, sanctæ atque immaculatæ unius Dei Religionis Sedes evaderet.

Quantum debeat Romana Urbs ipsam Beatissimos Apostolis.

§. 1. Illi enim sunt Romæ Urbis Patres, verique Conditores, qui eam Regnis Cælestibus adscribendam melioribus auspiciis, & fortunatioribus initiis, condiderunt; non illi, quorum manibus cognato sanguine pollutis primæ æni fundamenta locata sunt, è quibus is, qui ei nomen dedit, fraternali cæde sceleratam facinorosis hominibus, scelera impunitate promissa, habitandam concessit. At verò isti è tenebris Idololatriæ ad Fidei lumen evocata, Evangelica veritate imbuta, Christianis ornatam virtutibus, & ad Cæli sublimitatem erectam, pretioso sanguine suo consecraverunt, & sacris Corporum suorum Sepulcris adversus parentium hæresum infidias, & frementis infernalis hostis impetus, tanquam duobus firmissimis munivere propugnaculis. Beatus autem Apostolus Petrus, Sacerdotali Sede Romam translata, cum privilegiorum potestatis à Christo Domino acceptæ ad

omnes suos transmittat hæredes, supremi culminis prærogativam quodammodo cum ea communicavit; adeo ut per Beati Petri Cathedram, Princeps, ac Caput Orbis fieret, & in immensum Religione Divinâ ejus cresceret dignitas, cujus latius quam dominatione terrena per totum Orbem protendebatur auctoritas. Quare etsi in Sanctorum solemnitatibus commune universorum Fidelium deceat esse gaudium, cum ob fidei unitatem in acceptis a Deo per Servos suos beneficiis indiscreta sit omnium utilitas, tamen Natalis Apostolorum Petri, & Pauli Festivitas, præter illam reverentiam, quam toto Terrarum Orbe promeruit, speciali, & propria Romana Urbis exultatione veneranda est, ut ubi præcipuorum Apostolorum glorificatus est exitus, ibi in die martyrii eorum sit lætitiæ principatus.

§. 2. Vivit adhuc in mente hominum, & nulla unquam delebit oblivio, vetus memoria, & recordatio, quam meritò & quantò per totum Orbem, sed præcipuè in hac Alma Urbe nostra; fuerit a primis Ecclesiæ seculis celebri cultu, & splendida solemnitate Natalis dies Beatorum Apostolorum celebratus. Siquidem ea die traditum est, Romanos Pontifices Prædecessores Nostros primùm in Basilica Beati Petri in Vaticano, deinde in altera Apostoli Pauli Via Ostiensi, Sacrum immortalis Deo in honorem Principum Apostolorum fecisse, & Romanum Populum frequentissimo cœtu, & celebri concursu, utramque Basilicam, sacras Apostolorum Reliquias veneraturum, invifere solitum; immò ad eandem solemnem diem ex diversis Orbis partibus, innumerabilem populi multitudinem, linguis, moribus, & regionibus discretam, venerationis tamen erga Beatos Apostolorum cineres, & triumphalem Natalis eorum memoriam concordi obsequio sociatam, confluere consuevisse; Episcopos etiam, aliosque Sacros Antistes, sublimes Regiasque Personas, ad eandem solemnitatem convenire solitos fuisse, supplicesque se, suasque coronas ad pedes Piscatoris, & ad Scenofactoris monumentum, adstantibus Ducibus, & Præfectis militum, prosternere. Hæc igitur, & alia hujusmodi diligenti animi consideratione nobiscum reputantes, vehementer solliciti sumus, ne nos, qui in tantis periculis, & adversitatibus constituti, Sanctorum Apostolorum valido indigemus auxilio, degeneres a Majorum pietate, & devii a sanctis eorum Institutis simus, & quibus in accipiendis a Deo per Beatos Apostolos beneficiis, & donis pares sumus, impares & ingrati in sacra eorum recolenda memoria, & gratis immortalis Deo agendis reperiamur, meritòque illorum desituamur præsidio, quorum negligimus solemnitatem.

§. 3. Volentes itaque, cupientesque, Romani Populi erga Beatos Apostolos devotionem, de quorum præsidio hanc Urbem nostram, eorum decoratam corporibus, cælestibus illustratam doctrinis, & potenti apud Deum patrocinio semper adjutam, maximè confidere decet, quantum in Nobis est, augere, atque amplificare, hac nostra in perpetuum vultura sanctione statuimus, ac decernimus, ut recurrente per ordinem Natali die eorundem Apostolorum, non solum in Basilica Vaticana, ut nunc moris est, in pervigilio ejusdem Festi, Vespera solemnes celebrentur, (quibus interesse solet Romanus Pontifex cum S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, aliisque Romanæ Curie Prælatibus, qui locum in Capella Pontificia obtinent;) & manè in eadem Basilica solemne Sacrum ab ipso Romano Pontifice peragatur; & secundæ Vesperæ ejusdem venerabilis diei Ecclesiastico Cantu, ac Ritu, a Capitulo, & Clero, præsentem etiam S. R. E. Cardinali

Horum Natale maxima semper solemnitate in Urbe celebratum.

Quòd etiam in posterum servari Pontifex cupit.

Jubet non modo diem Festivitatibus, de more solemnitè transigi.